

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 80/2014
27.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Нате Месаровић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.С. и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., адв. Ж.Н., поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду К бр. 34/13 од 25.09.2013. године и захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених А.Б., В.М. и П.М., адв. П.Б. и М.А., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр. 34/13 од 25.09.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4124/13 од 17.12.2013. године, у седници већа одржаној дана 27.02.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., адв. Ж.Н., у односу на повреду из члана 438. став 1. тачка 8. и члана 439. тачка 2. Законика о кривичном поступку а захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених А.Б., В.М. и П.М., адв. П.Б. и адв. М.А., у односу на повреду из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр. 34/13 од 25.09.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4124/13 од 17.12.2013. године док се у осталом делу захтев бранилаца окр. А.Б., В. и П.М., адв. П.Б. и М.А. **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр. 34/13 од 25.09.2013. године окривљени С.С., А.Б., В.М., Д.С. и П.М. оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђени и то: окривљени С.С., В.М., Д.С. и П.М. на казне затвора у трајању од по пет година, а окривљени А.Б. на казну

затвора у трајању од шест година. Окривљенима је на основу одредбе члана 63. КЗ у изречене казне затвора урачунато и време проведено у притвору.

На основу одредбе члана 246. став 7. КЗ од окривљених А.Б. и Д.С. трајно је одузета опојна дрога и одлучено да ће се иста након правноснажности пресуде уништити, док је на основу одредбе члана 87. КЗ према окривљенима С.С., А.Б., В.М., Д.С. и П.М., изречена мера безбедности одузимања предмета кривичног дела и одлучено да ће се након правноснажности пресуде поступити у складу са законом, док је на основу одредбе члана 91. и 92. КЗ од окривљених С.С. и А.Б. одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела и одлучено да ће иста бити уплаћена у буџет Републике Србије, по правноснажности пресуде. На основу одредбе члана 196. став 1. ЗКП-а, окривљени су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4124/13 од 17.12.2013. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду Кт бр. 373/12 од 07.11.2013. године и жалбе бранилаца окривљених С.С., А.Б., В.М., П.М. и Д.С., а пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр. 34/13 од 25.09.2013. године, потврђена.

Против правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду К бр. 34/13 од 25.09.2013. године, бранилац окривљеног С.С., адв. Ж.Н., поднео је захтев за заштиту законитости, због погрешне примене материјалног права - повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а) и то битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП-а и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, укине у целини првостепену пресуду и одлуку донету у поступку по редовном правном леку и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр. 34/13 од 25.09.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4124/13 од 17.12.2013. године, поднели су браниоци окривљених А.Б., В.М. и П.М., адв. П.Б. и адв. М.А., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а) и то битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и члана 438. став 2. тачке 1. и 2. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, укине или преиначи правноснажну пресуду тако што ће окривљене ослободити од одговорности или пак да исту преиначи тако што ће окривљенима изрећи блаже казне због евентуално другог учињеног кривичног дела.

Врховни касациони суд је доставио захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених С.С., А.Б., В.М. и П.М., Републичком јавном тужиоцу, и сматрајући да присуство јавног тужиоца и бранилаца окривљених не би било од значаја за доношење одлуке, одржао седницу већа у смислу члана 488. став 1. ЗКП

на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао:

Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., адв. Ж.Н. у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8. и члана 439. тачка 2. ЗКП-а, и захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених А.Б., В.М. и П.М., адв. П.Б. и М.А. у односу на повреду из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, оцењује неоснованим.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених С.С. се истиче да је првостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП-а која се према наводима захтева састоји у томе да суд није потпуно решио предмет оптужбе односно није одлучио о предлогу јавног тужиоца, датом у подигнутој оптужници да се окривљеном С.С. изрекне мера безбедности- одузимање предмета - путничког моторног возила марке Vwр, сиве боје, рег. ознаке ... са припадајућим контакт кључем, потврдом о власништву возила и потврдом о регистрацији. У прилог тврдњи да предмет оптужбе није решен бранилац оптужбе истиче да ни у изреци правноснажне пресуде нема одлуке о мери безбедности а што би морало с`обзиром на одредбу члана 424. став 1. тачка 5. ЗКП-а.

Предње наводе захтева браниоца окривљеног С.С. Врховни касациони суд оцењује неоснованим, јер одлука о мери безбедности која представља врсту кривичне санкције (члан 4. став 1. КЗ) није саставни део идентитета и предмета оптужбе.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП-а прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници, док је ставом 2. истог члана 420. ЗКП-а прописано да суд није везан за предлог тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела, те како врста мере безбедности - одузимање предмета из члана 87. КЗ, која представља кривичну санкцију (члан 4. став 1. КЗ) не представља део оптужбе, то њеним не навођењем у изреци правноснажне пресуде није учињена повреда одредбе члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП-а.

Такође су неоснована указивања у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С. о повреди закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а, а наиме да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити. Бранилац окривљеног у суштини оспорава закључак првостепеног суда да је окривљени С.С. у конкретном случају, поступао као члан „групе“. У прилог својој тврдњи бранилац окривљеног наводи да се из изреке и образложења првостепене пресуде може јасно видети да је окривљени С.С. извршио само једно кривично дело и то оно „ дана 13.08.2012. године ...“ а на начин како је то ближе описано у изреци побијане пресуде и исто се мора квалификовати по члану 246.

став 1. КЗ, а не по ставу 3. члана 246. КЗ, како је то урађено од стране првостепеног суда, о чему, при том, нису дати јасни и ваљани разлози.

Према одредби члана 112. тачка 22. КЗ група је најмање три лица повезаних ради трајног или повремениог вршења кривичног дела која не мора да има дефинисане улоге својих чланова, континуитет чланства или развијену структуру.

Кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ чини лице које неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи, преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, а кривично дело из става 3. истог члана 246. КЗ постоји уколико је дело извршено од стране групе или је учинилац тог дела организовао мрежу препродаваца или посредника.

Имајући у виду напред цитиране одредбе кривичног законика, Врховни касациони суд супротно изнетим наводима у захтеву браниоца окривљеног С.С. закључује да радње окривљених ближе описане у изреци првостепене пресуде садрже све битне елементе кривичног дела из члана 246. став 3. КЗ, о чему су на странама 50 и 51 образложења правноснажне пресуде дати јасни и ваљани разлози о томе да су сви окривљени критичном приликом поступали заједно као група, свесни својих и туђих обавеза, у истој деловали споразумно у циљу вршења неовлашћеног промета опојне дроге, а ради стицања имовинске и друге користи.

Како је ова повреда закона и то члан 439. тачка 2. ЗКП-а истицана и у поступку по редовном правном леку, то Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП-а на исте упућује.

Такође су неоснована истицања у захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљених А.Б., В. и П.М. у односу на повреду из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, а наиме да се пресуда заснива на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати. У конкретном случају браниоци окривљених оспоравају исказ полицијског службеника Н.А. који се по ставу браниоца не може користити као доказ у овом кривичном поступку.

Ово с`тога што овај сведок – Н.А. у конкретном случају по оцени Врховног касационог суда није говорио о подацима и чињеницама које су му дала осумњичена лица (на таквим подацима се не може заснивати судска одлука) већ само и искључиво о својим личним опажањима.

Надаље, се у захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљених А.Б., В. и П.М. истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива и нејасна, да су дати разлози нејасни и у знатној мери противречни, а што све чини представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП-а. Образлажући напред наведену повреду браниоци окривљених, у ствари

оспоравају чињенично стање утврђено правноснажном пресудом и полемишу са оценом доказа датом од стране суда, налазећи да из изведених доказа произилази да су окривљени извршили сваки понаособ кривично дело из члана 246. став 1. КЗ-а а не кривично дело из става 3. члана 246. КЗ, за које су оглашени кривим, а што све не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП-а дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном односно његовом браниоцу.

С`тога навођење и образложење недозвољених разлога за подношење захтева чини тај део захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених А.Б., В. и П.М., сходно одредби члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, недозвољеним.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 30. Закона о уређењу судова и применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.**